

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาระดับความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยทั้ง 2 แบบคือ คำที่มีความหมายโดยตรงและคำที่มีความหมายโดยนัยของนักศึกษาวิทยาลัยครูชั้นปีที่ 2 ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ศึกษาความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยทั้ง 2 แบบว่า จะสัมพันธ์ซึ่งกันและกันหรือไม่ ความแตกต่างระหว่างเพศ ระหว่างสถาบัน กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหมวดวิชาภาษาไทย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเกี่ยวข้องกับความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยของนักศึกษาหรือไม่อย่างไร

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาวิทยาลัยครูชั้นปีที่ 2 ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ปีการศึกษา 2517 จำนวนทั้งหมด 380 คน เป็นนักศึกษาส่วนกลาง 180 คน ส่วนภูมิภาค 200 คน แยกเป็นนักศึกษาชาย 182 คน นักศึกษาหญิง 198 คน

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความเข้าใจความหมายของคำไทยทั้ง 2 แบบ คือ ชุดที่ 1 คำที่มีความหมายโดยตรง จำนวน 60 ข้อ และชุดที่ 2 คำที่มีความหมายโดยนัย จำนวน 60 ข้อ เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ 5 ตัวเลือก ระยะเวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง มีคะแนนเต็มทั้งหมด 120 คะแนน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทั้ง 2 แบบ มาหาค่าอำนาจจำแนกและระดับความยากง่าย เพื่อตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบ จากนั้น ผู้วิจัยได้คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบแต่ละแบบ และรวมทั้ง 2 แบบ คำนวณหาคำความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทย

ทั้ง 2 แบบของนักศึกษา โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย แล้วทดสอบค่า ศึกษาความสัมพันธ์ในการเข้าใจความหมายของคำไทยทั้ง 2 แบบ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่นักศึกษาได้จากแบบทดสอบของผู้วิจัยกับคะแนนทศวิทยากรภาษาไทย และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่นักศึกษาได้จากแบบทดสอบของผู้วิจัยกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา โดยหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยของนักศึกษาโดยแยกตามเพศ และแยกตามภูมิลำเนาโดยคำนวณค่าเฉลี่ยและทดสอบค่า **2**

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบที่ใช้ เป็น เครื่องมือในการวิจัยปรากฏผลดังนี้

ก. แบบทดสอบชุดที่ 1 คำที่มีความหมายโดยตรง	=	.5966
ข. แบบทดสอบชุดที่ 2 คำที่มีความหมายโดยนัย	=	.7931
ค. แบบทดสอบทั้ง 2 ชุดรวมกัน	=	.8397

2. คะแนนความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยของนักศึกษาทั้งหมดที่เป็นตัวอย่างประชากร ปรากฏผลดังนี้

2.1 แบบทดสอบชุดที่ 1 คำที่มีความหมายโดยตรง ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 28.1315 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.0125

2.2 แบบทดสอบชุดที่ 2 คำที่มีความหมายโดยนัย ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 29.2739 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.2529

2.3 แบบทดสอบทั้ง 2 ชุดรวมกันมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 57.2342 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 13.3770

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยของนักศึกษา เมื่อแยกตามเพศ ปรากฏผลดังนี้

3.1 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่นักศึกษาชายทำได้จากแบบทดสอบคำที่มีความหมายโดยตรงกับแบบทดสอบคำที่มีความหมายโดยนัยเป็น .6124 มีนัยสำคัญที่

ระดับ .01 แสดงว่า นักศึกษาชายที่ไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยตรงสูง ก็จะไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยนัยสูงกว่า และนักศึกษาชายที่ไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยตรงต่ำ ก็จะไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยนัยต่ำกว่า และมีบางส่วนไม่เป็นไปตามนี้

3.2 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่นักศึกษาหญิงทำได้จากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยตรงกับแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยนัยเป็น 0.6470 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า นักศึกษาหญิงที่ไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยตรงสูง ก็จะไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยนัยสูงกว่า และนักศึกษาหญิงที่ไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยตรงต่ำ ก็จะไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยนัยต่ำกว่า และมีบางส่วนไม่เป็นไปตามนี้

3.3 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยตรงกับแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยนัยของนักศึกษาทั้งหมดเป็น 0.6315 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่านักศึกษาที่ไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยตรงสูง ก็จะไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยนัยสูงกว่า และนักศึกษาทั้งหมดที่ไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยตรงต่ำ ก็จะไคคะแนนจากแบบทดสอบค่าที่มีความหมายโดยนัยต่ำกว่า

4. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนหมวดวิชาภาษาไทยกับคะแนนที่นักศึกษาทำได้จากแบบทดสอบทั้ง 2 แบบของผู้วิจัยแยกตามวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง ปรากฏผลดังนี้ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนหมวดวิชาภาษาไทยกับคะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยวิทยาลัยครูธนบุรี เป็น .2926 วิทยาลัยครูจันทรมณฑล เป็น .5149 วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม เป็น .3932 วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ เป็น .4012 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าคะแนนที่นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างประชากรไคจากหมวดวิชาภาษาไทยกับคะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยมีความสัมพันธ์กันจริง จึงสรุปได้ว่า นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างประชากรเมื่อไคคะแนนหมวดวิชาภาษาไทยสูง ก็จะไคคะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยสูงกว่า และนักศึกษาที่ไคคะแนนหมวดวิชาภาษาไทยต่ำ ก็จะไคคะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยต่ำกว่า และมีอีกส่วนหนึ่งที่ไม่เป็นไปตามนี้

5. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับคะแนนที่นักศึกษาทำได้จากแบบทดสอบของผู้วิจัยแยกตามวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง ปรากฏผลดังนี้ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์วิทยาลัยครูธนบุรี เป็น .2905 วิทยาลัยครูจันทระเกษม เป็น .4962 วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม เป็น .4007 วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์เป็น .4035 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าคะแนนที่นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างประชากรได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับคะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยมีความสัมพันธ์กันจริง ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งขึ้น จึงสรุปได้ว่า นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างประชากรเมื่อได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ก็จะได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยสูงด้วย และนักศึกษาที่ได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ก็จะได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยต่ำด้วย และมีอีกส่วนหนึ่งที่ไม่เป็นไปตามนี้

6. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยทั้ง 2 แบบ ของผู้วิจัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และในระดับอื่นๆที่ต่ำกว่า .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานในการวิจัยในครั้งนี้

7. นักศึกษาในวิทยาลัยครูส่วนกลาง และนักศึกษาในวิทยาลัยครูส่วนภูมิภาค มีความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยทั้ง 2 แบบของผู้วิจัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และในระดับอื่น ๆ ที่ต่ำกว่า.01 เป็นไปตามสมมุติฐานในการวิจัยการอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่เป็นตัวอย่างประชากรได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยอยู่ในเกณฑ์ที่พอใช้ได้ คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบคำที่มีความหมายโดยตรง เป็น 28.1315 คำที่มีความหมายโดยนัย เป็น 29.2739 คะแนนเต็มแบบละ 60 คะแนน จะเห็นว่า นักศึกษาสามารถเข้าใจคำที่มีความหมายโดยนัยดีกว่าคำที่มีความหมายโดยตรง นักศึกษาสามารถเข้าใจความหมายของคำไทยทั้ง 2 แบบร่วมกัน ค่าคะแนนเฉลี่ยเป็น 57.2342 คะแนนเต็ม 120 คะแนน โดยเฉลี่ยแล้วนักศึกษาได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยพอใช้ได้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ยังมีพื้นฐานความรู้ในวิชาภาษาไทยน้อย และยังมีทัศนคติไม่ค้ำต่อหลักภาษา จากผลการวิจัยของ

คำรง กล่าวพากร¹ ได้วิจัยเรื่องนี้ ผลปรากฏว่าทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยครูเมื่อเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และในปัจจุบันมีความเห็นเหมือนเดิม คือ ส่วนใหญ่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย วิชาที่ชอบมากที่สุดคือ วรรณคดีไทย และวิชาที่ไม่ชอบมากที่สุดคือ หลักภาษา

ใน พ.ศ. 2514 ศรีจันทร์ วิชาติตรง² ได้วิจัยและปรากฏผลตรงกันคือ เกี่ยวกับวิชาในหมวดภาษาไทย นักศึกษาชอบมากที่สุดคือ วรรณคดี มีจำนวนสูงถึงร้อยละ 77.40 วิชาที่นักเรียนไม่ชอบมากที่สุดคือ หลักภาษา ร้อยละ 69.90 ทั้งนี้เป็นเพราะนักศึกษายังมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย

ผู้วิจัยเห็นว่า ครูภาษาไทยควรปรับปรุงวิธีสอนของตนให้ดีขึ้นโดยเฉพาะการสอนหลักภาษา ควรพยายามให้นักศึกษาได้เพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับถ้อยคำ เพิ่มความสามารถในการใช้ภาษาให้มากขึ้น ควรช่วยแนะนำวิธีฝึกฝนการใช้ถ้อยคำให้ตรงความหมายที่แท้จริง และเน้นการผูกประโยคให้ได้ความหมายแจ่มชัด แม่นตรง โดยพยายามให้ใช้พจนานุกรมอยู่เสมอ อีกประการหนึ่ง ครูควรสนใจนำถ้อยคำที่พบเห็นในชีวิตประจำวันมาฝึกฝนการเขียนและการวิเคราะห์ความหมาย เพื่อให้เข้าใจความหมายถูกต้องและใช้ถูก ซึ่งจะช่วยให้การเขียนของนักศึกษามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยมีความสัมพันธ์กันและกันอยู่ในระดับปานกลาง ถ้านักศึกษาได้คะแนนจากแบบทดสอบแบบหนึ่งสูง ก็จะได้คะแนนจากแบบทดสอบอีกแบบหนึ่งสูงด้วย ฉะนั้น อาจกล่าวได้ว่า ความเข้าใจความหมายของ

¹ คำรง กล่าวพากร, "ทัศนคติของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507.)

² ศรีจันทร์ วิชาติตรง, "ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยครูในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่มีต่อวิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2514" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.)

คำที่มีความหมายโดยตรงเป็นพื้นฐานในการเข้าใจความหมายของคำที่มีความหมายโดยนัย นักศึกษาที่จะเข้าใจความหมายของคำที่มีความหมายโดยนัยก็ต้องมีความเข้าใจคำที่มีความหมายโดยตรงเป็นอย่างดีด้วย

3. ผลของการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่ได้คะแนนหมวดวิชาภาษาไทยสูง ก็จะได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยสูงด้วย และนักศึกษาที่ได้คะแนนหมวดวิชาภาษาไทยต่ำก็จะได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยต่ำด้วย เนื่องจากคะแนนที่นักศึกษาที่เป็นตัวอย่างประชากรทำได้จากแบบทดสอบของผู้วิจัยยังอยู่ในระดับต่ำ ฉะนั้น จึงควรปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้ศึกษามีพื้นฐานความรู้ในวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น

4. ผลของการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่ได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ก็จะได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยสูงด้วย และนักศึกษาที่ได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ก็จะได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยต่ำด้วย แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับคะแนนที่นักศึกษาได้จากแบบทดสอบของผู้วิจัยมีความสัมพันธ์กันจริง ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ จึงควรปรับปรุงพื้นฐานความรู้ของนักศึกษาในวิชาภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้นเพื่อให้การเรียนได้ผลดีขึ้น เพราะผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ความเข้าใจความหมายของคำไทยเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนทุกวิชา

5. จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาหญิงได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยค่าคะแนนเฉลี่ยเป็น 59.3384 นักศึกษาชายได้ค่าคะแนนเฉลี่ย เป็น 55.3571 การทดสอบค่า เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มนี้เป็น -3.0279 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาหญิงมีความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยทั้ง 2 แบบ สูงกว่านักศึกษาชาย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และในระดับอื่น ๆ ที่ต่ำกว่า .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานในการวิจัยในครั้งนี้

จากผลการวิจัยนี้ ปรากฏผลตรงกับวิจัยของ ประเทือง คล้ายสุบรรณ³ ได้ศึกษา

³ ประเทือง คล้ายสุบรรณ, "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี" (ปริญาวิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513.)

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสุพรรณบุรี ปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการใช้ภาษาและวรรณคดีสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นักเรียนกลุ่มอายุ 14-16 ปี มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยทั้งวิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดีสูงกว่านักเรียนที่มีกลุ่มอายุ 17-19 ปีอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ใน พ.ศ.2514 ประนอม สุทธิอารมภ์⁴ ได้วิจัยเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ม.ศ.5 (สายอาชีพ) ในจังหวัดพระนคร โดยออกแบบสอบถามจำนวน 200 คน เป็นชาย 100 คน หญิง 100 คน โดยสุ่มตัวอย่าง 5 โรงเรียน ปรากฏผลดังนี้

ก. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนหญิงดีกว่านักเรียนชาย ซึ่งจากผลการเปรียบเทียบแสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนจำแนกตามกลุ่มอายุ ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก และความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญ

6. ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาที่อยู่ในกลุ่มวิทยาลัยครูส่วนกลางมีความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยสูงกว่านักศึกษาที่อยู่ในกลุ่มวิทยาลัยครูส่วนภูมิภาค นักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนกลางได้ค่าคะแนนเฉลี่ย เป็น 62.2167 นักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนภูมิภาคได้ค่าคะแนนเฉลี่ย เป็น 53.1250 การทดสอบค่า z เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มนี้เป็น 7.3250 แสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และในระดับอื่น ๆ ที่ต่ำกว่า .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ในการศึกษาครั้งนี้

⁴ ประนอม สุทธิอารมภ์ , "การศึกษาเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ. 5 (สายอาชีพ) ในจังหวัดพระนครธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.)

ข้อเสนอแนะในการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาไทย

1. ควรจัดโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาไทยในวิทยาลัยครูส่วนภูมิภาคให้ดีขึ้น ควรปรับปรุงในด้านวิธีสอน ตลอดจนอุปกรณ์วิชาภาษาไทย เพื่อช่วยให้นักศึกษามีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยดียิ่งขึ้น

2. ควรพิจารณาในการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อให้มีความหมายแก่นักศึกษา และสอดคล้องกับชีวิตจริง สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้น โดยเฉพาะในด้านหลักภาษาและการใช้ภาษา

3. ควรจัดทำแบบฝึกหัดการใช้ถ้อยคำให้มากขึ้น เพื่อส่งเสริมความเข้าใจโดยคำ และเพิ่มทักษะการอ่านให้นักศึกษา และครูภาษาไทยก็สามารถนำไปฝึกฝนการใช้ภาษาของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. หอสมุดควรมีหนังสืออ้างอิงวิชาภาษาไทยให้มากขึ้น มีพจนานุกรมไว้หลาย ๆ เล่ม หลาย ๆ ชนิด เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษา ซึ่งจะอำนวยความสะดวกในด้านหลักภาษาและการใช้ภาษาของนักศึกษาเป็นอย่างมาก

ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาไทย

1. ครูควรเห็นความสำคัญของนักศึกษาชายที่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยน้อยกว่า นักศึกษาหญิง และหาทางส่งเสริมให้สนใจหลักภาษาและการใช้ภาษาให้มากขึ้น ให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของการใช้ถ้อยคำให้ถูกความหมายที่แท้จริง เพื่อให้การสื่อสารของนักศึกษาได้ผลดียิ่งขึ้น

2. ครูควรส่งเสริมให้นักศึกษาสนใจทั้งถ้อยคำและสำนวนที่ใช้กันอยู่ในชีวิตจริง เพื่อให้เป็นผู้มีความรอบรู้ในวิชาภาษาไทยมากขึ้น ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการสื่อสารอย่างมากที่สุด

3. ครูควรฝึกฝนให้นักศึกษาใช้พจนานุกรมจนเป็นนิสัย เพื่อความรอบรู้และมีความแม่นยำในเรื่องความหมายของคำ และรู้จักระมัดระวังในการใช้คำให้ถูกความหมายมากขึ้น เพื่อป้องกันความผิดพลาดคลาดเคลื่อนในการสื่อความหมายกับผู้อื่น

4. ครูควรสอนให้นักเรียนเป็นคนช่างสังเกตการใช้ถ้อยคำของสื่อมวลชนต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งฝึกวิเคราะห์ถ้อยคำที่สื่อมวลชนใช้เพื่อความหมาย เพื่อศึกษาความหมายที่แท้จริงของถ้อยคำ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ ของนักเรียนได้ผลดียิ่งขึ้น

5. ครูควรสอนให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำด้วยการใช้คำ โดยการนำคำมาให้แก่นักเรียนวิเคราะห์ความหมาย หรือนำคำมาผูกประโยคหรือข้อความให้นักเรียนอ่านเสมอ ๆ โดยเฉพาะคำที่นักเรียนพบเห็นและใช้บ่อย ๆ ในชีวิตประจำวัน ขอเสนอแนะนี้ ตรงกับผลการวิจัยของ สุกัญญา โปธิวิหค⁵ ได้ศึกษาและสำรวจการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมบางแห่งในจังหวัดพระนคร ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการสอนศัพท์ว่า

ภาษาและคำศัพท์มีความสำคัญยิ่ง เพราะคำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของภาษา คำศัพท์เป็นเครื่องมือในการแสดงออกทางวาจาและภาษาเขียน ความหมายของคำศัพท์จะต่างออกไปเมื่อมันไปปรากฏอยู่ในแบบสร่างหนึ่ง ๆ ครูสอนมากุมักจะสอนเป็นคำ ๆ ไป ไม่เขารูปประโยคให้นักเรียนดู แต่วิธีที่ถูกแล้วสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การสอนศัพท์ครูสอนโดยเขาประโยคให้นักเรียนได้ยิน ได้เห็น ได้เข้าใจ เพื่อใช้ในการสื่อความหมายได้ ครูควรใช้อุปกรณ์และกิจกรรมประกอบเพื่อให้การสอนเป็นผลดี

ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญซึ่งมีส่วนทำให้ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำไทยของนักศึกษาส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค และนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิงแตกต่างกัน

⁵ สุกัญญา โปธิวิหค, "แนวการสอนศัพท์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจและการแสดงออกเป็นภาษาอังกฤษในชั้น ม.ศ. ต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503.)

2. ควรได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจความหมายของคำ กับ ประสิทธิภาพในการเขียนของนักศึกษาในระดับอื่น ๆ

3. ควรศึกษาความสามารถในการเรียนหลักภาษาและการใช้ภาษาของนักเรียน ใ้กว้างขวาง ไม่จำกัดเฉพาะในด้านความหมายของคำเท่านั้น เช่น ความสามารถในการ เชิง ศิลปะการใช้ภาษา ความสามารถในการจดจำถ้อยคำไปใช้ในการเขียน การอ่าน เป็นต้น

4. ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับสำนวนภาษาของสื่อมวลชน ซึ่งมีอิทธิพล ต่อการเรียนรู้ในการใช้ภาษาของนักเรียนในทุก ๆ ระดับ

ขอเสนอแนะสำหรับผู้ใช้ภาษาไทย

แม้ผู้ใดสนใจการใช้ภาษา	จะพูดจาหรือเรียนทางเขียนอ่าน
ควรฝึกเรื่อง "การใช้คำ" ให้ชำนาญ	จนเชี่ยวชาญใช้ได้ตั้งใจ
ใช้คำถูกท่าอะไรได้คิดถึง	ใช้คำดียอมไม่ได้ตั้งประสงค์
"คำ" ช่วยสร้างเสริมภาษาให้มั่นคง	อย่าลืมหองหมั้นฝึกไว้ "การใช้คำ"

ของ พรทิพย์ ภัทธนาวิกร⁶

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁶ชลธิรา กลัคคอยู่ และคณะ, การใช้ภาษา หนังสือของเคล็ดไทยชุดตำราเรียน
อันดับ 2 (พระนคร: สำนักพิมพ์เคล็ดไทย, 2517), หน้า 1.